

Arrest

nr. 38 906 van 19 februari 2010
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 november 2009 om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 februari 2000 wordt verzoeker van Kameroense nationaliteit in het bezit gesteld van een visum kort verblijf (type C) en aangevraagd door verzoeker onder de alias B.A.S., bij de Belgische ambassade te Yaounde in Kameroen.

Op 23 februari 2000 verklaart verzoeker zich vluchteling in Nederland onder voornoemde alias S.

Op 29 maart 2000 richten de Nederlandse autoriteiten een overnameverzoek aan de Belgische autoriteiten in het kader van de Overeenkomst van Dublin.

Op 8 mei 2000 gaan de Belgische autoriteiten akkoord met de overname van verzoeker.

Op 15 november 2000 meldt de Nederlandse immigratiedienst dat de overdracht van verzoeker niet kan plaatsvinden daar verzoeker is vertrokken met onbekende bestemming.

Op 22 februari 2005 verklaart verzoeker zich vluchteling in België, onder de naam M.J.D.

Op 22 maart 2005 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Nederlandse autoriteiten in het kader van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II Verordening).

Op 4 april 2005 weigert Nederland de overname van verzoeker, daar blijkt dat verzoeker dezelfde persoon is als de heer S., voor welke persoon België op 8 mei 2000 akkoord ging tot overname.

Op 22 april 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 september 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 16 december 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 3 januari 2006 stelt verzoeker beroep in tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen weigert de hoedanigheid van vluchteling aan verzoeker bij beslissing van 24 augustus 2006.

Op 27 september 2006 stelt verzoeker tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen beroep in bij de Raad van State. Dit beroep is nog hangende.

Op 22 september 2006 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 2 november 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 26 april 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 juni 2007 stelt verzoeker beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 1363 van 24 augustus 2007.

Op 15 november 2007 dient verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 4 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 4 april 2008 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 23 933 van 27 februari 2009.

Op 15 april 2008 dient verzoeker een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 22 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de derde aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 5 augustus 2008 stelt verzoeker beroep in tegen deze beslissing bij de Raad. De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 22 864 van 10 februari 2009.

Op 20 januari 2009 dient verzoeker een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 15 mei 2009 wordt verzoeker aangehouden in Nederland.

Op 29 juni 2009 richten de Nederlandse autoriteiten een overnameverzoek aan de Belgische autoriteiten in toepassing van artikel 16, lid 1, c van de Dublin II Verordening.

Op 9 juli 2009 gaat België akkoord met de overname van verzoeker.

Op 14 juli 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de vierde aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 22 juli 2009 wordt verzoeker overgedragen aan België.

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 5 augustus 2009 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 36 114 van 17 december 2009.

Op 1 september 2009 wordt verzoeker een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten toegestaan, met name van 1 september 2009 tot 6 september 2009.

Op 4 september 2009 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 36 115 van 17 december 2009.

Op 28 november 2009 wordt verzoeker naar aanleiding van een administratieve controle aangetroffen in illegaal verblijf en neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“REDEN(EN) VAN DE BESLISSING:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig nationaal paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Waar verzoeker in fine van het verzoekschrift vraagt hem *te “machtigen minstens de procedure voor de Raad van State af te wachten en die van de regularisatie aanvraag”* en waar verzoeker in fine van de repliekmemorie het volgende stelt: *“Daarenboven moet de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid minstens een verblijfsstatuut aan mij toekennen op basis van een lange procedure van Nederland naar België, op basis van mijn integratie onder moeilijke omstandigheden, op basis van humanitaire grond (chronische depressie)”*, dient te worden opgemerkt dat de Raad naar aanleiding van huidig beroep overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om een machtiging tot verblijf te verlenen. Ambtshalve wordt gesteld dat, in de mate waarin het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

2.2. Verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op omdat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel niets afdoet aan de blijvend illegale verblijfstoestand van verzoeker. Verwerende partij werpt tevens op dat de volgende juridische stap van het bestuur niets

anders zal zijn dan het afleveren van een herhaald bevel, nu aan verzoeker reeds vroeger bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werd reeds op 22 juli 2009 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen dit bevel werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 36 114 van 17 december 2009, zodat dit bevel principieel uitvoerbaar is. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring dient te worden verworpen bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

2.4. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) aanvoert, dient het volgende te worden opgemerkt.

Om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoeker volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker aanvoert dat het volgens de interpretatie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) niet mogelijk is om een vreemdeling uit te wijzen naar een land waar een risico voor zijn leven bestaat, dient opgemerkt te worden dat verzoeker hierbij, bij het verwijzen en dit enkel in referentie naar rechtspraak van het EHRM, niet aantoont dat hij zich bevindt in dezelfde feitelijke omstandigheden zoals vermeld in het aangehaalde arrest. Noch verduidelijkt verzoeker dat wat het aangehaalde arrest betreft, dit een gelijkaardige situatie betreft en in casu van toepassing zou zijn.

In het arrest *Chahal v/ the united Kingdom* waarnaar verzoeker verwijst, was het EHRM van oordeel dat de terugkeer van de persoon in kwestie naar India een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Het EHRM kwam echter niet op basis van de algemene toestand in het land tot die conclusie. Vooral de persoonlijke elementen in het dossier van de heer Chahal gaven de doorslag. Het EHRM erkende dat de heer Chahal een leidinggevende sikh militant was en een zeer gekende aanhanger van het sikh separatisme. Het EHRM personaliseerde het risico (cf. § 106). Dergelijke personalisering van het risico blijft in casu uit.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat zijn vader werd vermoord, dat zijn familieleden nog steeds vervolgd worden en op de vlucht zijn, dat hij er bij een terugkeer naar zijn land van herkomst voor vreest onderworpen te worden aan straffen en in het algemeen vreest voor zijn leven en waar verzoeker in de repliekmemorie nog stelt dat het gegeven dat hij bij het vluchten een alias heeft gebruikt een bewijs is dat vluchten onmiskenbaar was voor zijn veiligheid, dat de omstandigheden die kunnen leiden tot foltering reeds werden vertoond en een groter belang hebben dan de foltering zelf, dat hij hetzelfde bloed deelt met zijn vader zodat dit hem ook persoonlijk aanbelangt en dat niemand het tegendeel kan bewijzen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker bij een loutere verwijzing naar het overlijden van zijn vader en het wedervaren van zijn familieleden geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten of aanwijzingen noch bewijzen aanbrengt die aantonen dat een terugkeer naar zijn land van herkomst voor hem een risico zou inhouden op foltering of onmenselijke behandeling. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.5. Waar verzoeker in fine van het verzoekschrift aanvoert dat hij nog een procedure voor de Raad van State hangende heeft, herinnert de Raad eraan dat bestuurshandelingen waartegen een beroep bij de Raad van State worden ingesteld, dwingende kracht hebben en tenzij de wetgeving (op de Raad van State) zulks uitdrukkelijk bepaalt, schorst de indiening van een vordering bij de Raad van State de gevolgen van deze beslissingen niet (Cf. A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 8). Het door verzoeker voor de Raad van State ingeleid beroep tegen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling door de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen, heeft geen schorsend karakter en schorst derhalve de tenuitvoerlegging ervan niet, zodat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd vooraleer de Raad van State uitspraak heeft gedaan.

2.6. Waar verzoeker in fine in het verzoekschrift nog lijkt aan te geven dat betreffende zijn aanvraag tot regularisatie nog geen beslissing werd genomen, dient opgemerkt te worden dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een *“regularisatie aanvraag”* zou hebben ingediend, zodat verzoeker dit argument niet dienstig kan aanvoeren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET